Melissa Moretti
Megérdemelt szerelem
Szerelmes regény

Melisssa Moretti

Megérdemelt szerelem

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-058-9

TARTALOM

Felejthetetlen éjszaka.....4
Szerelem helyett 14
Építsünk valamit! .....,..... 24
Tengeri szél 34
Zsákutcában 44
A szigeten .....,..... 57
Georg, a sziget, és én 66
Négy fal között 77
Szerelem a városban 87
Csapások 96

Felejthetetlen éjszaka

A telefon zenéje ébresztett. Már évek óta használom ugyanazt a zenét: egy filmben hallottam. Kétévente cserélem a mobilomat, egyre bonyolultabbak kerülnek a kezembe, és egyre kevésbé tudom őket kezelni, meg főleg kihasználni, de ez a filmzene elkísér mindig, mindenhová.
Sötét volt a szobában. Akkor fogtam fel, hogy még odakünn is sötét van, az ablakok négyszögén még a pirkadat sem szűrődik be. Ez bizony kemény éjszaka, sóhajtottam. Lámpa bekapcsol, órán felső gombot megnyom, számlap kivilágosodik, a fenébe, hiszen még csak éjjel 1 óra 47 perc van. Ez hihetetlen. Hát nem sokat aludtam eddig, az biztos.
De amikor rápillantottam a telefon képernyőjére, nem is csodálkoztam túlságosan. Hát persze, hogy ő hív. Ki más is lehetne? Ez az a név, amely huszonnégy éve ott van a tudatomban. A születése óta, tulajdonképpen. Ezt hallottam, amikor még járni sem tudtam, és később végestelen végig, állandóan, és most is ezt hallom. Én huszonhat, ő huszonnégy éve van a világon. Neki majdnem sikerült kitöltenie ezt a hosszú, nagyon hosszú időt az én életemben. Nincs esemény, nincs történés, de még epizód sem, amiről ne értesülnék. Mert van, aki csak úgy tud élni, ha nap mint nap megerősítést kap másoktól. Hogy egyáltalán létezik. Ha mások nem lennének, ha ez a kis mini-világ körülötte sem lenne, akkor ő sem létezne. Vagy ezt hiszi, tudat alatt.
ALEXA.
Nem örültem neki. Megesett már máskor is, hogy éjszaka hívott. Fellépés után, sőt még közben is – a háttérből mindenféle furcsa zajokat hallottam nemegyszer. Jöttek éjszakai telefonok a koncertekről, amelyek még akkor is tartottak. Meg olyankor is, ha a zene már véget ért, de még tombolt a közönség. A-le-xa, A-le-xa, üvöltötték sok százan. De olykor csöndes magányából is felhívott. Beszélgettünk úgy is, hogy ő valahol egy fürdőszoba rejtekén ült, a saját lakásában, mert volt ott valaki, aki jobb, ha nem hallja, hogy Alexa telefonál. És főleg, hogy miket mond a bizalmasának.
Alexa telefonja talán már a tizediket csörögte, amikor felvettem. A telefon hűvösen simult a fülemhez:
- Mondjad.
Mert mi nem szoktunk köszönni egymásnak, rég elhagytuk az efféle fölösleges tiszteletköröket. Mi mindig úgy indítunk egy beszélgetést, mintha két perce hagytuk volna abba az előzőt. Ilyen is megesik, van, hogy fél óra alatt négyszer hívjuk egymást, de ez akkor is működik, ha egy hónapja nem beszéltünk. Ez persze ritkán van. Most, ha visszagondolok, az utóbbi években nem fordult elő, hogy egy hétnél több eltelt volna két beszélgetés között. Két beszélgetés, két vita, két veszekedés, két kibékülés között. Inkább naponta többször is hívjuk egymást. Persze az életünk szétzilálja ezt a kapcsolatot, de végül is nem baj. Különösen mostanában, mióta Alexa... De ezt most hagyjuk.
Nem szólt bele. Csak később hallottam, hogy ott van, lélegzik. És alighanem... sír.
Ez sem lepett meg. Nem csak mostanában jelentkezett Alexa sírva, vagy éppen dühöngve. Megesett, hogy el kellett tartanom a fülemtől a készüléket, mert olyan hangosan üvöltött. Akkor nem énekelt, egyáltalán nem énekelt. Káromkodott, szidott valakit vagy valamit. A világot. Az életet. Engem is. De sohasem önmagát.
Most sírt. Az utóbbi hónapokban nem először indultak így a beszélgetéseink. Előfordult, hogy nem is szólalt meg. Én meg, ha tudtam, mi a baj – és a legtöbbször tudtam – igyekeztem vigasztalni őt. Lehet, most is erre szorul?
- Na mondjad, bébi.
Nem volt válasz, még nem. Csak a sírása hallatszott. Olyan, mintha már elfelejtette volna, hogy az előbb felhívott. Hogy a mobil ott van a kezében. Vajon mi történhetett? Mi ez a világfájdalom? Amit

nem szoktam komolyan venni. Bár el kell ismerni, Alexa ritkán sír. De így is jóval többször, mint kellene. Én például miért nem sírok? Csak azért, mert alapvetően optimista vagyok, és a világnak sem a szomorú oldalait látom, nem azokat élem át. Alexa más, nagyon más.
- Hé, itt vagyok! – kiáltottam bele – Szólalj már meg, leányzó!
Akkor abbamaradt a sírás. Közelebbről hallottam a lélegzetvételeit, mintha egy pillanatig még kivárt volna, szándékosan. Csak hogy engem bosszantson – ez sem állt tőle távol soha – vagy még habozott, elmondja-e? Vagy megbánta már, hogy hívott, és csak egy kifogáson töri a fejét, hogy letehesse, és többé ne beszéljünk róla?
De végül döntött. Már ott volt a szája előtt a telefon, mintha ott állna mellettem, olyan tisztán hallottam előbb a lélegzését, azt a szaggatottat, izgatottat, majd utána a hangját:
- Marcel... főbelőtte magát.

Az utca most egészen másképpen nézett ki. Jártam már erre este is, éjszaka is. De most valahogy olyan valószínűtlen volt minden. Villanegyed a város szélén, kedves kis parkok egy-egy tóval, minden ház családi. Marcel háza előtt persze csoportosulás. Kinek számít, hogy éjjel fél három van?
Rendőrautók és egy mentő is, ez utóbbi olyan szárnyaszegetten áll, hogy tudom – ebből is – hogy későn érkeztek már. A legtöbb rendőrkocsi tetején még lustán forogtak a kék meg a piros lámpák, talán úgy hagyták őket utasaik, amikor a ház elé érve kiugrottak a járművekből.
Mindez nagyon gyorsan szaladt át a fejemen, szinte önkéntelenül. Még Alexa kijelentésének hatása alatt voltam. Reménykedtem, hogy rosszul tudja... Csak azt hiszi, hogy... De amikor a sarkon befordultam, és megláttam a fényeket, az autókat, már nem maradt egy szemernyi kétségem sem. Igaz tehát, amit Alexa mondott.
Alexa. Az egész ország, sőt, most már Európa is így ismeri. Elég bárhol kimondani a nevét, és bár sok tízezer ilyen nevű lány élhet szerte mindenfelé, ha ezt hallják vagy leírva látják, mindenki előtt megjelenik Alexa, az énekesnő, számtalan fülbemászó sláger előadója, amelyeket naphosszat hallani különféle rádiókban. Voltak az évek során kevésbé sikeres számai. Alexa, aki ott állt a színpadon, miközben odalent köröskörül ezrek tomboltak, annyira élvezték azt a stílust, amit ő honosított meg. Nem, Alexa nem talált fel semmi újat, de a mások találmányait is remekül tudta előadni. Kialakította a maga stílusát, ami más stílusok ügyesen összekevert sajátosságaiból állott... Alexa, a húgom.

...Visszaemlékezem. Majdnem négy évvel ezelőtt történt.
Nem voltam a menedzsere, nem voltam senkije, már azon túl, hogy testvérek vagyunk. Ez a két élet nagyon elkanyarodott egymástól. A gyermekkort még együtt töltöttük, akkor éltek a szüleink is. Később hirtelen minden összezavarodott. És éppen akkor, amikor a szokásosnál is jobban egymásra voltunk utalva, amikor össze kellett volna tartanunk nekünk, testvéreknek. Akkor kezdtünk távolodni.
Persze úgy igazán soha nem távolodtunk el. De talán lehettünk volna közelebb is. Sok minden történt, mire húsz, huszonkét évesek lettünk – a magam korából mindig le kell számolnom két évet, helyesebben egy év és tíz hónapot. Alexa annyival fiatalabb nálam.
Akkor éppen megint csapongtam a munkahelyek között. Nem jártam egyetemre, csak egy főiskolára – három év után lett egy mit sem érő diplomám. De élelmes voltam és tudtam, hol kell jó munkát keresni. Nem hirdetésekre jelentkeztem, és önéletrajzot sem adtam be csak úgy azzal, hogy „majd értesítenek, ha lesz valami". Az ilyen helyeken tudtommal semmi sem szokott kialakulni. Az üres ígéretekre nem lehet számítani. Nem is szabad.
Szóval éppen azt találtam ki, hogy az utca emberével fogok beszélgetni, persze pénzért.
Vagyis éppen egy közvéleménykutató céghez igyekeztem, mert hallottam valakitől, hogy utcai munkára vesznek fel friss munkaerőt. Magabiztosan lépkedtem. Olvastam néhány pszichológiai könyvet, meg afféle életmód-segítő kézikönyvet is. Tudtam, hogy ha magabiztosan viselkedem,

azzal mintegy sugallom egy ilyen helyen: „csak rám vártatok, íme itt az új munkatárs, vegyetek fel és meglátjátok, igazam van. Nem jártok rosszul!”. A belvárosi irodaház nem volt túl fényes, pláne nem fényűző. És éppen ez tetszett meg benne. A cég két emeletet foglalt el a nyolcból. Tudtam, hogy itt jól fogom magamat érezni. Akkor is, ha nem az épületben fogok dolgozni, hanem odakint az utcán. Ami jó is lehet éppenséggel, nem kötött, és csak az időjárás lehet zavaró olykor. Igazán persze még az sem, mert ha esik, behúzódhatok egy aluljáróba, áruházak és plázák előcsarnokaiba, ahol senkit sem zavarok a kérdezősködésemmel – legfeljebb azokat, akiket megszólítok. De nekik van választásuk: vagy szó nélkül, csak a fejüket rázva kitérnek előlem, esetleg udvariasan eltanácsolnak, most nem jó nekik, vagy sohasem jó nekik, nem szoktak így megtorpanni és válaszolgatni ismeretlen emberek sokszor ostoba kérdéseire... A legtöbbnek ez van az arcára írva. Aki véleményeket gyűjt közterületen, az hamar kitanulja, hogyan dolgozzon. Az embereknek legalább a fele már közeledve hozzám, a testbeszédével jelzi: nem akarja, hogy megszólítsam, hogy megállítsam.
És én értem a nem beszélt nyelvet is. Látom a mozgásukon, a tekintetükön, ki az, akit megállíthatok és ki az, akinél ne is próbálkozzam. Látom, amikor megpillantva engem máris felvesznek egy védekező testtartást, van, aki ezt dereka hátrafeszítésével jelzi, és van, akinek az arcán jelenik meg a legtökéletesebb elutasítás. No és van, aki elfordítja a fejét, hogy ne lásson engem, hátha akkor nem is állok ott az útjában? No, meg akik ilyenkor leszegik a fejüket. Olyan is akad napjában nem is egy, aki a modern mentőövet használja: előkapja a mobilját és úgy tesz, mintha belebeszélne, holott nem is hívták és ő sem hívott senkit. Gyermeteg dolgok ezek, mondhatnám felülemelkedve – de akkor nem tudtam felülemelkedni: ebből éltem, és a kikérdezett emberek száma szerint kaptam a jutalékomat – fizetés helyett.
És egyszer ő jött szembe. Magas volt, karcsú, huszonéves. Látszott, hogy idősebb nálam, de talán nem sokkal. Mindenesetre megállapodottabb ember benyomását keltette, igazi felnőttet, nem egyetemistát. Olyan volt a külseje, amit annak idején mindketten szerettünk: Alexa is, én is odavoltunk az ilyen szőkésbarna, rövidre nyírt hajú, borostás fiúkért, akiken látszik, hogy nem megy nekik rosszul – de ez másodlagos volt. A döntő – tizenhat éves korunktól legalább huszonkettőig szinte kizárólag – az volt, hogyan néz ki az a férfi. Legyen huszonéves, magas, karcsú, kisportolt, jóképű, de ne annyira csinos, hogy szemet szúrjon más nőknek is..! No és legyen benne valami más, valami „plusz” is. „Mert megérdemlem!” – szokta mondani Alexa, akkoriban ment egy ilyen reklám a tévében, persze valami kozmetikumot nyomattak vele a tudatunkba. Szóval az a kis plusz, az, amit nehéz, vagy éppen lehetetlen szavakkal leírni. Az, ami átjön, amit nevezhetünk kisugárzásnak vagy karizmának, vagy egyszerűen személyiségnek is. Ami beléd csap, amikor látsz egy férfit. Hát igen, mi már csak így működünk.

...Leparkoltam. De még ki sem kapcsoltam a motort, amikor már megtorpant mellettem egy rendőr. Még nem feszítették ki a sárga szalagot a RENDŐRSÉG felirattal, amit a krimifilmekben szoktam látni. Lehet, nem is lesz szalag? Éppen elég rendőr volt itt ahhoz, hogy figyeljék a bámészkodókat. Mert azokból volt ám nem kevés.
- Jó estét – mondtam meglepően szelíden, nyugodtan és halkan – A családból vagyok, idehívtak. Kérem, vezessen az... illetékesekhez.
Alexa családneve persze ugyanaz, mint az enyém, mivel egyikünk sem ment még férjhez. Gondolom, Alexa akkor sem váltana nevet. Az asszonynév ismeretlen fogalom egy Alexának..! Akinek a nevét már külföldön is kezdik megjegyezni. A családnevét senki sem tudja, csak annyit, hogy „Alexa”, de ez elég neki is, meg a fanjainak. Akikből sok ezer van. Tinilányok, akik szeretnék elérni ugyanazt, amit ő. Akik sikoltoznak, ha meglátják valahol – nála jobban csak a tini fiú énekeseknek örülnek.
A házat jól ismertem, és ezt alighanem észrevette a rendőr is. Én mentem elől, gyorsan és határozottan. A gyönyörű kert most valahogy másmilyennek tűnt, éjszakai megvilágításban, és a még mindig ide-oda szaladgáló, a falakon és fákon felbukkanó kék-vörös rendőrlámpák fényében. A főbejárathoz igyekeztem, láttam, ott csoportosulnak az idegenek. Mi általában az oldalbejáratot

használtuk, egyszerű ajtó volt, néha viccesen kijelentette valamelyikünk, hogy az a „cselédlépcső", mire Marcel mindig élénken tiltakozott. De sejtettük, hogy nevesebb vendégeit, vagy ha fogadást adott, ő maga is a főbejáratot használta a terasz mellett, amelyre hat lépcsőfok vitt fel.
Az első ismerős, akit megpillantottam, Antina volt. Ötvenes, kövérkés, hűséges. Most könnyek csorogtak az arcán. Sejtettem, megrázta a dolog, ráadásul az is, hogy most mi lesz vele? Talán Marcel szülei megtartják. De ha nem, mehet állást keresni, ami az ő korában nem lesz könnyű. Ám ez csak egy villanás volt az agyamban. Astina máris sietett felém és a nyakamba borult:
- Jaj, Ella kisasszony, jaj... – csak ennyi jött ki belőle, de az nagyon mélyről. Egy negyvenes férfi állt a küszöbön. Odalépett hozzám:
- Raimondi kisasszony?
- Igen, de nem Alexa, hanem Ella.
A férfinak vörös arca volt, puffadtnak látszott. Talán iszik, gondoltam gépiesen, de ez is elmúlt rögtön. Mi közöm lenne hozzá? Igyon, ha akar és ha a főnökei elviselik őt ezzel együtt. Biztosan nem akárki, ha őt küldték ehhez az ügyhöz. Bár lehet, csak egyszerűen ő volt az ügyeletes ma éjszaka a városban. Nem ismerem a szokásaikat. De nyilvánvaló, hogy ha bűntény történik, vagy legalábbis gyanús haláleset, akkor robognak a helyszínre.
Mormolt egy nevet, nem figyeltem rá. Azt hiszem, nem is számított arra, hogy megjegyzem. Véletlen szereplői voltunk mi ketten egy nagyobb tragédiának, amely most felsejlett a háttérben. Ám őt csak szakmailag érintette. Engem meg egy kicsit másképpen. De erről nem akartam itt és most beszélni. És lehet, hogy sehol, soha többé...
- Menjünk be a házba. A húga, Alexa..?
- Igen, a húgom. Ő közölte velem a hírt telefonon. És kérte, hogy jöjjek ide... helyette is. Neki most ehhez nincs ereje.
- Megértem – így a nyomozó és elindult előttem, be a házba.

...Emlékezem.
A főtéren történt ez, nem volt ragyogó napsütés, sőt ellenkezőleg, éppen elborult az ég. Azért húzódtam be az árkádok alá: ha hirtelen jönne a zuhé, ne kelljen futnom. A fiatalember egyenese felém jött. És az ő testbeszéde is árulkodott. De nem a menekülésről, a hárításról. Hanem éppen ellenkezőleg: alig várta, hogy beszédbe elegyedjünk. Én meg abban a másodpercben tudtam, hogy tetszem neki. Hogy milyennek láthatott, azt nem tudom, mert később valahogy úgy alakultak a dolgok, hogy nem ismerhettem meg őt jobban, mélyebben. Igazán.
De akkor ott voltam én, és a tekintete, az arca – tükör volt. Benne láttam magamat. Vagy azt, hogy tetszem neki. Ezt az arc jobb volt minden bóknál, szebb minden látványnál, és főleg értékesebb, mint bármelyik másik férfi ügyetlen vagy erőltetett, netán hazug bókja. Jött egyre közelebb, én meg hallottam, hogyan dobog a szívem. Ahogyan ő lépett – már sietett felém – az én szívem is alighanem gyorsított kicsit.
Végül ott állt előttem, és mielőtt megszólaltam volna, széles mosollyal szólt:
- Jónapot! Alig várom, hogy kérdezzen tőlem valamit! Bármit. Mert így ez olyan, mint egy némafilm. Látom magát, de nem hallom a hangját. Hát rajta, kérdezzen!
Először azért nem tudtam megszólalni, mert fülig ért a szám. De hát nem vagyok egy zavarba eső típus, azért nem várattam sokáig.
- Én meg pont egy ilyen emberre vártam!
- De én régebben. Már évek óta... – válaszolta hirtelen elkomolyodva. Ez már udvarlásnak hangzott – az is volt. Alig akartam elhinni. Hiszen azt sugallta, mindig ilyen nőről álmodott, mint én? Nem mondta. Mégis mondta.
Zavartan mosolyogtam. És azt hiszem, a mosolygásom volt az, ami őt végképpen levette a lábáról. Pedig tényleg nem szándékosan csináltam. Ebből a mosolyból azt hámozta ki, hogy én, felnőttkorom elején, még azért egy kicsit szégyenkezni is tudok. Hogy szerény nő vagyok, aki ugyanakkor örül egy bóknak. Persze lehet, hogy nem így volt. Hiszen nem beszéltünk erről akkor, később meg már

egyáltalán.
De azon a napon, abban az órában jó volt vele. Ott állt, és igyekezett nem zavarni, vagyis úgy beszélgetni, hogy azért közben meg tudjak szólítani embereket. A véleménykutatásnak szerencsére ez csak egy szelídebb formája volt, két kérdést kellett feltennem... már nem emlékszem, mi volt az. Talán éppen ő verte ki a fejemből? Csinos volt nagyon. Jólöltözött, tiszta a cipője, közepesen drága az órája. Mindezt olyan természetességgel viselte, akár csak azt, hogy viszonylag jóképű. Volt benne valami bizalomgerjesztő. Ez nem csak a szeméből áradt, ami mellesleg nagyon kék volt, hanem az arcából. Gyanítottam akkor, hogy már eleve ilyennek született. Kisiskolásként is olyan lehetett az arca, hogy azonnal elhitték, amit mond, még ha csínyt követett el, akkor is. Most, felnőttként látva, eszembe sem jutott volna róla, hogy bármilyen csínyre készülne. Kisportolt vállán feszült a zakó, ugyanakkor karcsú volt. Azt hiszem, amerre csak megfordult, jó érzéseket keltett mindenkiben. A későbbi események engem igazoltak. Nála jóságosabb, segítőkészebb, ilyen mindenre nyitott embert – legalábbis eddig – még nem ismertem az életemben.
Félrehúzódott, én meg közben hol rá figyeltem, hol azt néztem, jön-e valaki. Ha úgy érezte, „kapásom van", szinte láthatatlanná vált, félrehúzódott, meg sem mukkant, úgy tett, mintha csak egy ott álldogáló járókelő lenne. Még félig el is fordult, mintha intim dolgot művelnék azzal, akit sikerült megállítanom. De amint végeztem, valahogy rögtön ott volt ismét. És be kell vallanom, hogy a hiúságomat erősen legyezgette a dolog. Akkoriban ért véget egy kapcsolatom valakivel, aki nem volt túl fontos. De az, hogy az illető „dobott", hogy többé nem kellettem neki, nagyon megviselt. Megalázva éreztem magamat.
- Marcel Trevor, huszonöt éves, informatikus – mondta váratlanul, és várta, hogy kezet nyújtsak. Ja, szóval ez egy bemutatkozás volt! – kapcsoltam végre. Közben nyíltan nézett rám, és egészen a hatása alá kerültem. De azért én – én voltam, továbbra is. A magam humorával, olykor kicsit esetlen, de alapjában véve jóhiszemű lényemmel.
- Ella Raimondi, huszonkét éves, jelenleg közvéleménykutató.
- És amikor nem „jelenleg"?
- Hosszú történet. Most éppen nincs munkám, de nem esem kétségbe.
- Ez az! Fő a pozitív hozzáállás.
- Mit csinál egy informatikus? – kíváncsiskodtam.
- Mikor mit. Én például most csak félig vagyok a szakmában. Egy olyan cégnél dolgozom... – kezdte volna, de legyintett és a tekintetemet kerteste: – Bajban vagyok, mert ha így nézel rám, elfelejtek mindent...
Gyöngyözően kacagtam. A múltkori megalázás ténye kezdett felejtődni, és nem is fájt annyira. Itt van egy fiú – vagy mondjuk úgy: egy kész férfi – aki számára én ennyire fontos vagyok...
- Például azt is, hogy valahová igyekszel... – mondtam
Az arca elborult és az órájára nézett:
- Tényleg! Már csak hat percem maradt, szerencsére nincs messze. Hamarosan jövök visszafelé. Itt leszel még?
- Pláne akkor, ha elered az eső – intettem fel a borús égre.
- Ha kisütne a nap, akkor se menj el, rendben? Különben nem talállak meg! – és az arcán megjelent egy kicsit kétségbeesett kifejezés. Szokatlan volt nekem, hogy egy férfit tényleg ennyire mélyen érintene, ha engem nem lát többé. Hiszen húsz perce sem ismerjük egymást.
- Itt maradj! – kiáltotta, de közben már távolodott, úgy ment, hogy azért vissza-visszanézve lásson engem is. Ezért majdnem nekiment egy termetes asszonyságnak, aztán eltűnt a járókelők között. Felvillanyozódtam, Marcel Trevor érzelmeket keltett életre bennem. Érzelmeket, amelyektől már-már elszoktam, de amelyek valahol mélyen ott lapultak bennem arra várva, hogy előhívjam őket., És én reméltem, szükség lesz rájukl. Végre..!

A vörösarcú detektív ment előttem, mintha vezetne. Engem vezetne Marcel házában! Sejtettem, hogy az emeletre megyünk majd és nem is tévedtem. A dolgozószoba ajtaja nyitva volt. Állt ott is

néhány rendőr, egyenruhások és civilek. Látszott, hogy néhányan csak bámészkodni jöttek. Ezt a vörösarcú is észrevehette, mert harsányan szólt:
- Kedves kollégák, csak az maradjon itt, akinek dolga van! A többiek sétáljanak le a földszintre, egy, kettő! Gyerünk!
Elhessegetett onnan mindenkit. Most nagyon kell vigyáznom, mondtam magamnak. Erre gondolt a nyomozó is, mert mielőtt átléptem volna a küszöböt, hirtelen megfordult és átható pillantást vetett rám:
- El tudja viselni a látványt? Nem lesz szép, annyit mondhatok.
Szerettem volna keménynek látszani. De nem, én nem vagyok igazán kemény. Aki kettőnk – hármunk? – között mindig is a leghatározottabb, legszilárdabb, és egyben talán a legkönyörtelenebb volt, az most otthon fekszik az ágyában és sír. Egy napig fog sírni, éppen a keménysége ellenére. Csak én tudom, hogy milyen kegyetlen tud lenni. Meg talán Marcel is tudja. Tudta.
Szóval felkészültem, vagy azt hittem. Csak bólintottam a férfinak. Ez nekem is próba lesz, tudtam jól. Még sohasem láttam halottat közelről. És valami azt súgta: aki főbelőtte magát, akörül vérnek is kell lennie.
A látvány még szörnyűbb volt. Csak fél füllel hallottam, amit a nyomozó beszélt a szobában:
- Azonosítás lesz, fiúk. Húzódjatok hátrébb.
Fehérkesztyűs férfiak állták körül a halottat. Az íróasztal mögött ült Marcel, a modern székében, amelyet kis kerekeken guríthatott is, ha arra volt kedve. Az egyik keze a kartámlán pihent, a másik lelógott. Az a kényszerképzetem támadt, hogy az a kar most már mindig így fog lógni... De felfogtam, hogy amint itt végeznek ezek az emberek, akkor nyilván kiveszik a holttestet a székből és elszállítják. Valahol majd kiterítik, felboncolják, és szakemberek fognak azon vitatkozni, talán órákon át is, hogy „fennforog-e az idegenkezűség", vagy teljesen biztos, hogy Marcel Trevor öngyilkos lett..?
Láttam, hogy többször lefényképezik magát az íróasztalt is. Csak utána vették fel a telefont. Azt a kicsi mobilját, amitől soha nem vált meg. Ezen beszélt vajon Alexával, mielőtt..? De aztán az utolsó ember is elment onnan és megláttam Marcelt úgy, ahogyan mások is láthatták.
Éreztem, hogyan fagy le bennem minden. Akár egy számítógépben, hirtelen véget értek a folyamatok, semmi nem mozdult tovább, megtorpant még az élet is. A vérem sem folyt az erekben, talán a szívem is leállt? A gondolataim is lefagytak, megsemmisültek, mereven maradt bennem minden úgy, ahogyan egy pillanattal korábban volt. Rájöttem, az ember nem készülhet fel egy látványra, ha olyat még sohasem látott. Ezt láthatod filmen ezerszer, de az csak film, és ezt ilyenkor fogod fel teljesen. Itt most te is benne vagy a „filmben", része vagy a látványnak, a történésnek, ennek a levegőnek, szobának, szagoknak, a te súlyod is ugyanazt a padlót nyomja. Itt vagy, és nem lehetsz máshol.
Ráadásul az is nyomasztott, hogy a környezet ismerős volt. Egy idegen halott egy idegen lakásban egészen más hatást tett volna rám. De ez a hallott – Marcel volt. Az a Marcel, aki egyszer, ma már elképzelhetetlenül régen – bár csak néhány éve – olyan sokat jelentett nekem.

...Egy óra múlva jött visszafelé. Én éppen kérdezgettem valakit és rögzítettem a válaszát a megfelelő rubrikába tett jellel. Néhány magasabb járókelő még pár másodpercig eltakart engem előle, de én láttam őt, ahogyan kétségbeesetten néz körül. Ez örömmel töltött el – nem voltam hozzászokva ahhoz, hogy valakinek ilyen sokat jelentsek.
De még nagyobb örömöt okozott, amikor megpillantott. Olyan széles lett a mosolya, úgy felderült az arca, hogy attól már nekem is megdobbant a szívem. Marcel a jelek szerint őszinte ember volt, aki valóban megéli az érzéseit, és azokat nem is szégyelli. Mert amikor odaért hozzám, már aggódó tekintettel ő maga vallotta be, amit én már egy pillanattal korábban láttam, és tudtam:
- Nagyon elszomorodtam, amikor nem láttalak meg rögtön. Azt hittem, elmentél. Már azon járt az eszem, hogy körbejárom az egész teret és a környéket, és ha nem talállak meg, akkor holnap és holnapután is kijövök, hátha itt leszel.

- Itt leszek – nyugtattam meg – Összesen ötszáz kérdőívet kell kitöltenem, és mint látod, ez nem megy túl gyorsan.
- És közben azért szoktál időt szakítani, mondjuk arra, hogy ebédelj?
Tudtam, mire céloz, és ő is tudta, hogy tudom. De azért még kérettem magamat:
- Ma eddig még csak harminckilenc sikeres kérdezésem volt. Keményen kell hajtanom, hogy meglegyen a száz.
- Viszont ha étlen-szomjan dolgozol, akkor itt pusztulsz – jelentette ki komolykodó képpel, majd a kövezetre mutatott, amelyen álltunk, és ahol ezren mentek el minden órában: – Itt fogsz összeesni az éhségtől – egy pillanatig nézte azt a helyet, amit mutatott, aztán odébb ment pár méterrel és helyesbített: – Nem is ott. Itt. Éppen itt fog történni.
Nevettem. És jól esett nevetni. Olyan ember állt mellettem, akinek fontos voltam. Alexa a testvérem, tehát ha fontos volnék neki, csak azért, mert egy „alomban" születtünk. De ebben sem lehetek biztos – mármint, hogy segítene, ha bajban lennék. Eddig általában ő volt bajban, neki kellett a segítség. De ezt rendben lévőnek találtam. Én vagyok a felelősségteljes nővér, ő meg csak a kishúgom.
- Nem megyünk messzire – folytatta Marcel Trevor – itt a közelben van egy pizzéria, és egészen szépek az adagok. Kérünk egy fél méter átmérőjűt...
- De én annyit soha nem tudok megenni!
- ...és elfelezzük. Mit szólsz?
Tizenöt perc múlva már a pizzával birkóztunk. Én meg egyre jobban éreztem magam Marcel társaságában. Eszembe sem jutott, hogy ezt titkolnom kellene. Ha ő nem titkolja, milyen jó neki velem, akkor én miért játszanám meg magamat? Éppen ez volt a jó, és éppen így. Egyikünk sem titkolt semmit a másik előtt. Marcel ette a pizzát, ette, aztán egyszer csak letette a kést, villát, csöndben nézte az arcomat. Amikor az én szemem is az övébe kapcsolódott, komolyan kijelentette:
- Tetszel nekem, Ella Raimondi, huszonkét éves!
- Én is jól érzem magamat veled, Marcel Trevor, huszonöt!
Rég nem nevettem annyit, mint akkor, és nem is emlékszem, mikor volt ilyen jó egy férfi társaságában.

...Csak álltam, mint aki legyökerezett. A nyomozó mellettem volt, kutatóan nézte az arcomat, ezt világosan éreztem. És tudtam az okát is: ha rosszul leszek, ha elájulnék, még időben elkap. Remélem, időben, és nem hagyja, hogy kiterüljek a padlón.
De tudtam, már éreztem, hogy nem fogok elájulni. Uralkodnom kell magamon akkor is, ha meglátom, hogy Trevor, szegény, mit tett magával.
És megláttam.
Nagyon látszott, hogy nincs benne élet. Ezt sugallta nemcsak a mozdulatlansága, de a véres feje is. Nem tudom, hová dőlt, miután megtette AZT. Talán előre, az íróasztalra? Ott is láttam egy kevés vért. Vagy hanyatt, a székébe? Amelyet nagyon kényelmesnek tartott: többször mondta is, szeretett benne üldögélni. Most is ebben ült, amikor már nem számított a kényelem, és nem számított semmi.
Hátracsuklott a feje. Amit a szemem látott, a tudatom nem akarta befogadni. Annyiszor láttam filmen, meg olvastam is ilyesmit. Az öngyilkos a szájába veszi a pisztoly csövét. És a golyó nemcsak átmegy a fején és azonnal végez vele, de megesik, hogy letépi a feje hátsó felét...
Most talán nem ez történt. Marcel zakóban volt, mint szinte mindig. Még itthon is öltönyt viselt, talán mert üzletembernek így dukál? Nem volt szegény, az biztos, és ezt a lakáson is látták. Nem a szegények laknak ilyen villában. Amikor én megismertem őt, még semmije sem volt. Persze valami azt súgta, hogy mégis szegényen halt meg. És ez kellemetlen gondolatokat ébresztett bennem – Alexa iránt.
Most ott is volt, meg nem is. Valahol a képzeletem kereste Marcelt, akit ismertem, az élő embert. Ugyanakkor egy hideg, nagyon racionális hang szólalt meg a lefagyott bensőmben és azt mondta:

„Ez egy halott, az élethez már semmi köze.” Talán azt is mondta-sugallta még, hogy ne is törődjek vele? Mert már nem kell, hiszen nincs *itt,* hanem már *ott* van..?
Megértettem, mit jelent a kifejezés: megkövülten állni. Tényleg egy kis ideig azt hittem, kőből vagyok. Nem éreztem semmit, csak éktelen hideget, de azt is belül. Nem rázott meg annyira, mint kellett volna. Talán, mert már egy órája tudtam. Vagy azért, mert csak azt láttam, amire számíthattam a filmek és a regények után. Igaz, az igazi halott és igazi, megmásíthatatlan közelsége rosszul hatott rám. Mert mi is történt..? Egy férfi beszélt telefonon a szerelmével, és utána, vagy inkább még a beszélgetés közben, kétségbeesésében agyonlőtte magát. Az, akivel beszélt, hallotta is a lövést...
Most gondoltam csak arra, hogy hiszen Alexa is megszenvedte ezt az éjszakát. Vajon még meddig fogja hallani a fegyver dörrenését..?

Valahogy annyira egyértelműnek látszott: mi mostantól járni fogunk. Az ebéd után még beszélgettünk, aztán Marcel bejelentette, hogy másnap délután korábban elszabadul és kijön értem. Mutattam, hogy a tér melyik oldalán leszek akkor. Bizony, aznap estig csak nehezen szedtem össze a száz vélemény-nyilvánítót, de reméltem, hogy másnap jobb lesz. És az is lett, mert Marcel erőt adott. Egyáltalán az a tudat, hogy van egy férfi, aki gondol rám, akinek fontos vagyok – rengeteget jelentett. Soha nem hittem volna, hogy így feldob, ilyen reményeket ébreszt bennem – ráadásul az önértékelésemen is segített. Akkoriban hajlamos voltam azt hinni, hogy nem kellek senkinek. Hiába vagyok fiatal, valahogy sem a külsőm, sem a belsőm nem tetszik meg a férfiaknak. Vagy ha tetszik az egyik, mondjuk a külsőm – bár nem vagyok egy nagy szám, szoktam mondogatni – akkor meg nem tudnak és nem is akarnak kezdeni bármit is a bensőmmel. A legtöbb férfit nem érdeklik a lelki dolgok, azon a területen rettentő bizonytalanul érzik magukat, a legszívesebben futásnak erednének, ha a párjuk – amúgy női módra – „lelkizésbe” fog. Eddig én is csak ilyen férfiakat fogtam ki.
És akkor felbukkant ez a Marcel, aki ettől nem, hogy nem menekült, de egyesen provokált – ő maga kezdte! Másnap úgy hajtottam, a tőle kapott erő és az önbecsülésem olyan kisugárzást adott nekem, no és főleg bátorságot – hogy bizony majdnem mindenkit leszólítottam. Azokat is, akiknek a testbeszéde elárulta húzódozásukat, vagy arcuk a tiltakozást. Így nem csoda, ha délutánra meglett a száz mini-interjú, és aznap már szabad voltam.
Marcel már messziről integetett, olyan volt, mint egy gyerek, aki ajándékot kapott és rögvest el is dicsekszik vele mindenkinek. Volt egy érzésem, hogy amikor mentünk a Belvárosban, büszkén felvetett fejével, tekintetével mintha azt kérdezte volna a szembejövőktől, a bámészkodóktól: „Látjátok, kivel vagyok..? Mit szóltok, milyen helyes?”
Soha nem éreztem még, hogy egy férfi büszke lenne rám! Arra, hogy én ilyen vagyok, hogy én vagyok. Hogy örül, sőt szinte boldog csak azért, mert a társaságomban lehet. És mindezek közben én is büszke voltam arra, hogy az oldalán lépkedhetek. Marcelről akkor még szinte semmit sem tudtam, de az irántam érzett lelkesedése, a pozitív világlátása, a jókedve átragadt rám is.
Egy kávézóban ültünk, odakünn aznap már jó idő volt, tömény nyári meleg lebegett körülöttünk, és Marcel kibökte, hogy ő voltaképpen feltaláló. Méghozzá a saját szakmájában, az informatika területén. Csak úgy röpködtek az angol szavak, amelyeknek szerintem nem volt helyük a beszédünkben, de hát az informatikusok már csak ilyenek, szlenget használnak, egy műszaki nyelv fogalmait, amit rajtuk kívül kevesen értenek. Vagy éppenséggel senki más?
- Röviden arról van szó – foglalta össze, látva a tekintetemet – hogy egy olyan szerkezetet kellett létrehozni, amely sokoldalúan használható. Többcélú berendezésekben is alkalmazható. Nem csak a szórakoztató elektronikában, hanem a háztartásokban is. Olyan, mint egy chip, a mérete elhanyagolható, kisebb, mint egy színes gombostű feje.
Végül feladta, mert olyan „okosan” néztem rá. És ki is mondtam, őszintén:
- Marcel, hagyd a fenébe. Ez csak akkor érdekelne engem, ha magam is szakmabeli lennék vagy befektető, akinek esetleg üzletileg lenne fontos a találmányod. A lényeg az, hogy az igazi szakemberek ráharaptak, ahogyan mondod.

- Hát tényleg ráharaptak. Az ötlet most már hamarosan anyagilag is jövedelmez majd. Mert tudnod kell, kedves Ella, hogy én voltaképpen szegény legény vagyok... most még. De egy év múlva, hajaj, meglátod!
- Egy év múlva már szóba sem akarsz majd állni azzal a szerencsétlen kis munkanélküli lánnyal, aki vagyok – provokáltam. De okos férfi volt, rögtön átlátott a szitán. Tréfásan megfenyegetett az ujjával:
- Arra ne számíts. Hol találnék én nálad jobbat?
- Tessék, itt... – mutattam körbe, talán nem csak a kávézóban, hanem az egész városban, vagy akár a kontinensen, De ő csak legyintett:
- Mit csináljak, ha kétszáz millió nő közül csak te tetszel nekem?
Nem hittem neki, és ezt is látta a szememben. Közelebb hajolt és komolyra váltott:
- Figyelj, Ella. Nem te vagy a legszebb lány ebben a városban, de *nekem az vagy.*
Ennyit mondott, nem többet. Utána megint úgy tréfálkozott, ahogyan előtte. De én már tudtam, mit gondoljak róla. Kezdtem komolyan venni ezt a férfit. Mert férfi volt, különösen akkor láttam őt annak. Nem is az izgatott, hogyan folytatódik a kapcsolatunk. Inkább az jutott eszembe: tegnap óta ismerem, és lám, már milyen sokat kaptam tőle. Valahogy komolyabban gondoltam most rá, mint egy lehetséges partnerre. Akire hosszú távon is lehet építeni. Nőtt a szememben ez a Marcel, bár akkor még olyan keveset, szinte semmit sem tudtam róla.

- Az ön húgával beszélt, amikor... megtette.
Nyeltem egyet, és fordultam. A szemem elől veszítettem a látványt, akarva és egyben rögtön megkönnyebbülve. Elég volt az a kevés is, amit látni kényszerültem belőle. Egy pillanat és már kint voltunk a villa emeleti folyosóján. Az ismerős képek a falakon... Semmi rendkívüli, nem nagy és ismert művek. Most csak a keretek csillogtak: felkapcsoltak minden fényt, amit azelőtt ritkán láthattam itt. Egy pillanatra láttam a földszinten Antinát is, a házvezetőnő csak állt a falnak támaszkodva és sápadtan nézett maga elé.
- Igen... én is így tudom – lassan tért vissza az erőm, a felfogóképességem. Már tudtam beszélni is. Amit odabent láttam, csak ott vette el az erőmet. Amint kijöttünk a dolgozóból, vagyis a helyiségből, amely tanúja lehetett Marcel halálának, jobban lettem. Nem éreztem azt, amit odabent: hogy a mennyezet túl alacsonyan van, szinte agyonnyom mindjárt. Hogy a halál még szinte ott van most is, nem ment el.
- Vele is kell beszélnünk.
- Természetesen. Megvan a telefonszáma? Rendben van. Nos, akkor hívják őt... holnap, illetve ma délután. Úgy sejtem, előbb nem tudja összeszedni magát. De ne csodálkozzanak, ha Alexa esetleg azt feleli, hogy neki még időre van szüksége.
- Rendben, de nem várhatunk túl sokáig. Minket is kötnek a határidők, a jelentések leadásának dátuma – így amaz, kicsit idegesen, mint aki már előre sejti, miféle nehézségekkel ütközik hamarosan.
- Megmondom Alexának és remélem, mihamarabb a rendelkezésükre tud állni.
Az egyik civilruhás hozott valami papírt a vörösarcúnak, aki rögtön elővett egy tollat és a kemény táblára csatolt papírlapot elém tartotta:
- Kérem, írja alá, hogy felismerte az elhunytban Marcel Trevor feltalálót és üzletembert, aki az önök... családi barátja volt.
- Ez így nem a legpontosabb meghatározás – mondtam elszoruló torokkal, de magam is éreztem, hogy ennek aztán tényleg nincs jelentősége. Most már nincs. Ideges voltam, reszketett a kezem, hát olyan aláírást produkáltam, amelyik biztosan a legcsúnyább volt egész addigi életemben.